

הגלויות הרב יאיר
בתקנון יש חור

הנאשם היתה עלולה להביא לסגירת התיק, אך התיק לא נסגר. גם עורך-הדין וגם נציגי התביעה ביקשו להמשיך במשפט. כי הפרשה הפכה למשפט עקרוני על סמך כוונת משרד הדתות.

הישיבה הראשונה, בה שמעו השופטים את טענותיו של עמאר, התקיימה בנובמבר 1964. בנוכחות השופטים העליונים יצחק אילשן, חיים כהן ואליהו מני.

הישיבה השנייה התקיימה בסוף מארס ה' שנה, בנוכחות השופטים שמעון אגרנט, משה לנדוי וצבי ברנזון. מטעם התביעה הופיע היועץ המשפטי לממשלה. לאחר שלוש ישיבות נדחה המשפט עד להשמעת פסק-הדין.

פסק-הדין, שקיבל את העירעור במלואו, היה מוכן כבר לפני חודשים, אך הוא ניתן רק השבוע, מיד לאחר הבחירות. חלק ריק בכפייה דתית. היה זה פסק-דין מהפכני. השופטים קבעו שלשר הדתות אין שום סמכות להכריע בעניינים דתיים של יהודים, מכיוון שאין קהילה דתית יהודית בארץ.

חוסר הסמכויות אינו נוגע רק לענייני קבורה. הוא כולל בתוכו גם את סמכויות המועצות הדתיות, את בחירת הרבנים וכיוצא בזה. תוצאה אפשרית נוספת: ניתן לנצל את החלל הריק שנוצר עקב פסק-הדין, כדי להגביל את המלחמה בכפייה הדתית. דוגמה לכך יכולה לשמש האפשרות לארגן חב' רות קבורה עירונית וחילונית, או העלאת הדרושה לחוקק חוקים דימוקרטיים-חילוניים, במקום אלה שהתקבלו בירושה מן השיפוט הרבני והשיפוט המאנדאטורי.

מחרויו, והיו לו כאלה עוד רבים. הוא השתלם בזה בקיבוץ. נשים אהבו אותו ורדפו אותו, לא בלי סיבה, הוא היה בחור חמוד, יפה-תואר. במשך זמן מה הוא עבד גם כדוגמן. הוא היה תמיד, גם לאחר שעזב את הרוגמונית, לבוש יפה, בחליפות מהודרות, ידע לרקוד, לשכנע, ולהקסים גברים ונשים. הוא עמד לנסוע לארצות-הברית, ללמוד צילום-טלבריזיה וסרטים.

תאונה בכף הירד. לפני כמה חודשים נסעו השניים להר מירון. מעצורי המכור נית התקלקלו בדרך. גיורא, שהיה ידוע כנהג מצויין, הצליח ברגע האחרון לעצור את המכונית. הם ניצלו.

לשונה שגב היתה חולשה אתה. היא האמינה באמונות טפלות. לא מכבר היא ראינה לעיתונה את שלום שאול, קורא כף-היד, והוא ניבא לה שביוני שנת 66 יקרה לה משהו גורלי. היא סיימה את הכתבה עליו במלים אלה: "היא פוחדת לדעת מה יקרה לי באותו חודש".

היא לא פחדה לשוא. ביום הראשון האחרון נסעו שניהם למושב עובדים בדרום, על מנת לראיין את הרבנית שהגיש ה' מפד"ל כמועמדת לבחירות מוניציפליות. במכונית היתה גם חנה רה, מורה לריקוד שבחזרה לפני שנה כמלכת ים-סוף, ור"ר נלד הרדינג, עובד הקונסוליה האמריקאית בקילומטר האחד-עשר לפני באר-שבוע, התחלקה משאית גדולה מהכביש. חלקה האחורי פגע במכונית שלהם. שושנה שגב וגיורא רוכמן נהרגו במקום. חנה רה נפצעה קל, ועובד השגרירות נפצע קשה.

דת

שר ללא סמכות

היה זה שבוע קשה בשביל שר הדתות, זרח ורהפטיג. לאיש הכליכול בממלכת

צלם גיורא

בנשיקות טמון סוד

דת במדינת-ישראל, התברר לפתע-פתאום כי משרדו לוקה בחסר. אין לו, לשר ה' דתות, כל סמכות לקבוע תקנות הקשור' רות בארגון מוסדות דתיים כלשהם. אין לו אפילו סמכות כלשהי לקבוע מי רשאי ומי אינו רשאי לקבור את היהודים, ולפי איזה טקס מותר לנהל קבורה, ה' מכניסה הון לקופות הדתיות מדי שנה בשנה.

כך קבע השבוע בית-המשפט העליון, בפסק-דין הצהרתי שבא כתוצאה מתביעה פלילית, שהוגשה ביוזמתו של שר הדתות עצמו.

המלחמה הקדושה. הפרשה התחילה בריב עזתי בצפת.

בצפת, כמו ברוב הישובים הוותיקים בארץ, התקיימו במשך שנים רבות שתי חברות קדישא: אשכנזית וספרדית. נוסף לזה היו בצפת כמה תנאים מיוחדים, שבהם פעלה החברה-קדישא הספרדית. ראשית, קיימים בצפת שטחי קבורה מסור' יימים שהם, לפי אמונתם של שומרי הדת, מיוחדים במיוחד. אלה הם השטחים בקר' רבת קברות הצדיקים שנקברו בצפת. לפי המסורת העתיקה השתייכו שטחים אלה לחברה הספרדית.

עובדה נוספת: אנשי חברה-קדישא זו לא עבדו בשכר. לפי אמונתם של אנשי החברה, קבורת המתים היא לא רק מצווה גדולה, אלא גם תנאי לארכת חיי הקבור,

על זוג שכנים שרקו כדיר סטודנט, ש' ניהל או לא ניהל שאלה עם בעלת-הבית. הבעל חשד בסטודנט, וניסה לדרוס אותו. החובות טערה.

היא הגיעה לשם עם צלם, ותחת לדבר איתה זרקו עליה כמה עציצים, שברו לצלם את המצלמה, והיכו אותו עד זוב דם. כשגמרו להכות אותו, פנו אליה. היא עמדה בצד, וכמה גברים רותחים מכעס התקרבו אליה בעיניים מזרות אי-מיים. הם כבר שלחו את ידיהם אליה ואו, פתאום, בשלחה של ילדה קטנה, היא אמרה להם: "חברה! מה אתם מרביזים? בואו, אני אסביר במה כל העניין". הם נרגעו, ולאחר שיחה קצרה סיפרו לה את כל הסיפור.

היא היתה בחורה בוהמית, טיפוס ביטי-ניקי עוד לפני שהומצאו הביטיניקים, בתו של הסופר אהרון אשמן. היא גרה בבית ערבי בעיר-כרם, ויבלתה את זמנה בנדור דים על פני העולם. היא היתה בלונדון, בפאריס, ולכל מקום שהיתה נוסעת היתה לוקחת את שני ילדיה ואת בעלה.

כל הארץ ידעה שהיא היתה טובת לב. לא היה לה הרבה כסף, אבל תמיד היתה משיגה, איכשהו, איזה עשר ל"ר רות כתי להומין את החברה לקפה, או לכוסית.

זוג נדריים. טוב-ליבה התפרסם כל כך עד שיום אחד באו אליה שני אנשים עם קרון. הם החנו את הקרון בחצר ביתה, עלו אליה ואמרו לה: "שמענו שכאן מקבלים אורחים". היא קיבלה אותם, במשך כמה חודשים הם אכלו בביתה, וכל שירותיו. היה זה זוג הנוודיסטים רוברט וולף ותברתו הבלונדית ברברה. היא התייעצה עם כל חברה ומכירה ולא ידעה מה לעשות אתם. רק בסוף, לאחר שהם כמעט השתכנו שם בדרך-קבע, היא ביקשה מהם בעדינות לעזוב את הבית. הם הבינו ועזבו.

כשהיא היתה צעירה, היא היתה אחת הנשים היפות בארץ. כשהיא הגיעה לגיל ארבעים ושתיים, היא היתה עדיין אחת הנשים המושכות ביותר והמעניינות ב' יותר בארץ.

עתונאית שגב

ככוס מים יש שיטה

היו לה גומות-חן של נערה בת שבע-עשרה, והיא לא הוסיפה להן שום תוספת מלאכותית, הבגדים שלה היו פשוטים, ומלבד גרביים שחורים לא היו לה שום אביזרי-לבוש בולטים.

מחרוזות וחרוזים. כשהזמינו אותה לכסות תצוגת אופנה גדולה בפאריס, היא נסעה לשם עם שמלה פשוטה לגמרי, ושני זוגות גרביים שחורים. הגרביים שלה בלטו שם יותר מכל שמלות-הפאר של מיטב הרוגמוניות.

היא לא היתה עונדת לא תכשיטים ולא קישוטים. וכשהיתה פוגשת חברות ברחוב, היתה מחלקת ביניהן מטפות ראש, מח' רוזות, וענקים שקיבלה במתנה. "אני לא יודעת מה לעשות עם זה", היא היתה מתנצלת.

היא הירבתה לעבוד עם גיורא רוכמן. הוא צילם והיא אספה את החומר לכתבות. לגיורא היה המור מיוחד. הוא נהג ל' דבר בחרוים: "בנשיקות גיורא טמון סוד. טעמת פעם רצית עוד". זה היה אחד

לא רק לפני הבחירות!
גם אחרי הבחירות! אותרו ופעילו רשימת העולם הזה
— כוח חדש נקראים להשיג תתף ב' —

כנס ארצי

שיתקיים ביום ו' 19.11.65 בשעה 20.30 באולם התיאטרון הקאמרי, רחוב זיונגוף 101, תל-אביב.

כדי להבטיח מקומות לכל פעילי הרשימה, יוקצבו כרטיסי המשתתף במסגרת הסניפים: החברים יפנו החל מיום חמישי למרכזי הסניפים, או בהעדר סניף או כתובת היודעה לחבר אל תד. 136, תל-אביב, עבור "הכנס הארצי".

דרושים מתנדבים מאזור תל-אביב לתפקידים הבאים: פקידים בלשכת הכנס, סדרנים, קשטים ותפקידים אחרים — החברים מתבקשים לפנות בימים רביעי וחמישי השבוע אל טלפון 243623, בשעות ארבע עד שש אחר-הצהרים.